

Skiriu Marie ir Tomui

*Stipresnė už mylimo žmogaus meilę yra tik jo neapykanta.
Ir viena, ir kita atveria negyjančias žaizdas.*

– Euripidas

Kerštas — gardžiausias gomuriui pragare keptas kąsnelis.

– Walteris Scottas, „Midlodiano širdis“
(*The Heart of Midlothian*)

1

Amanda

Amanda Vait pakėlė elektrinio kūdikių buteliukų sterilizatoriaus dangtelį ir įdėmiai pažvelgė į .22 kalibro revolverį. Ginklas tarsi prakaitavo, jo plieninis korpusas ir vamzdis buvo nusėti karšto kondensato karoliukais, o nuo pagrindo palengva kilo garas. Ji pasisuko į šoną, rado minkštos odos pirštines, užsimovė jas ir atsargiai paėmė ginklą.

Revolveris šiandien turėjo būti švarus. Be jokių pirštų atspaudų. Jokių jos DNR pėdsakų. Mintis panaudoti sterilizatorių, šalinant visas ankstesnes žymes, kurios leistų nustatyti, kad ginklas susijęs su ja, Amandai kilo vakar vakare. Kažkodėl pasirodė tinkama įtraukti į šį reikalą ir vieną iš Džesės daiktų. Sterilizatorius vis dar veikė ir tai ją nustebino. Jis nebuvo naudojamas nuo Džesės pirmojo gimtadienio, kai Amanda ėmė pratinti ją prie vaikiškų puodelių. Tačiau ji ir Luisas, jos vyras, nusprendė pasilikti šį prietaisą tam atvejui, jei Džesė kada nors turėtų broliuką ar sesutę.

Nieko panašaus šiuo metu įvykti nebegalėjo.

Sterilizatoriaus karštis jau buvo pradėjęs lupti lipniąją juostą nuo revolverio rankenos. Ginklas vis dar atrodė svetimas jos rankoje. Tai, kad Amanda jau tiek dienų važinėjo į mišką treniruotis šaudydama į skardines, nieko nekeitė. Vis vien neįprato apsieiti su ginklu. Ji buvo liberalių pažiūrų niujorkietė. Nusistačiusi prieš ginklus. Įstatymą gerbianti mokesčių mokėtoja. Nors galbūt jau nebe tokia. Mirtis permaino žmogų. Kai

miršta tavo šešiametė dukra, o po savaitės ir vyras, ištinka ne tik sielvartas. Tokia mirtis viena nevaikšto. Su savimi ji atsivedė ir palydovų — nedarbą, skolą, priklausomybę ir kartais nepakeliamą skausmą. Netektis sugriovė Amandos gyvenimą.

Ji paguldė ginklą ant valgomojo stalo, nusausino virtuviniu rankšluosčiu ir užtaisė penkiomis nekantraujančiomis kulkomis.

Jai tereikėjo, kad viena jų užbaigtų jos kančią. Šauti turėtų būti paprasta. Jos ranka pakyla, vamzdis susilygina su to žmogaus kakta, pirštas paspaudžia gaiduką. Amanda žvilgtelėjo į laikrodį. Pusė septynių ryto. Netrukus ji išvyks. Pats metas ruoštis.

Penkiolika po septintos Amanda praėjo pro *art deco* stiliaus vartus į 96-osios gatvės metro stotį Vakarų Vestsaide. Buvo ką tik pradėję lynoti. Tamsiaplaukis vyras juodu palto mostelėjo savo metro kortele priešais sukamąjį užtvarą. Ji truputį luktelėjo, užsitraukė medvilninio nertinio gobtuvą ant beisbolo kepuraitės. Praėjus dar penkiems žmonėms, Amanda perbraukė savo kortelę per skaitytuvą ir pasuko į kairę, link platformos „Centras—Bruklinas“.

Ji nušokavo du laiptatakius žemyn. Prieš atsidurdama apačioje, vėl išvydo tą patį vyrą, vilkintį paltu. Profiliu į ją. Tvarkinga juoda barzda. Ausyse „AirPods“ ausinės, kaklą šildė storas šalikas, pakištas po palto klostėmis. Kaip ir kiti maždaug dvidešimt žmonių, nuleidęs galvą, spoksojo į išmaniojo telefono ekraną.

Kiek dabar? Devyniolika po septynių. Jie nesuspėjo į ką tik nuvažiavusį traukinį Nr. 1, ekspresą į Pietų keltą, stojantį tik Taimso aikštėje, Peno stotyje, 14-ojoje ir Čamberso gatvėse. Jeigu jis būtų važiavęs ekspresu, būtų turėjęs išlipti Čamberso gatvės stotyje, persėsti į Nr. 2 arba Nr. 3, važiuojančius į Fletbušą, ir išlipti Volstrite.

Amanda nenuleido nuo jo akių, sekdamą įkandin šiek tiek iš kairės. Ne tiesiai iš paskos, saugodamasi, kad jos nepastebėtų pravažiuojančio traukinio lange. Amandos veidas buvo gerai pridengtas kepuraite ir šalikų, tačiau ji negalėjo rizikuoti būti pastebėta ir atpažinta.

Kaip pastarąjį kartą.

Septynios dvidešimt viena kartu su ledinio rugsėjo vėjo gūsiu atskriejo Nr. 2. Traukinys ėmė mažinti greitį ir sustojo. Amanda žengė į priekį. Balsas per garsiakalbių pranešė apie atvykusį traukinį. Ant platformos buvo pasklidęs turbūt šimtas žmonių. Spūsties valanda metro stotyje. Žmonės tęsia savo gyvenimus, keliauja, slegiami sunkių minčių apie darbus.

Tik ne Amanda. Jau nebe.

Traukinio durys atsidarė, ir iš jo pasipylė keleiviai. Amanda teko brautis pro paauglį mokyklinė uniformą ir statybininką su šalmu, prisegtą prie krepšio ant peties. Amandai lipant, jiedu kažką burbtelėjo. Jai tai nerūpėjo. Ji negalėjo rizikuoti, kad šis paltu vilkintis vyras išvažiuotų vienas, palikęs ją įstrigusią perone. Taip irgi jau buvo nutikę.

Ji paėjęjo pirmyn. Jis buvo už penkių pėdų. Išlipantys keleiviai paliko vagone šiek tiek vietos, bet ne per daugiausia. Buvo laisvos dvi norimos oranžinės sėdynės. Kaip įprasta, vyras nuėjo prie jų ir šįkart jam pavyko atsisėsti. Amanda atgręžė nugarą, įsikibo į metalinį strypą vagono centre ir palaukė, kol keleiviai užpildys vidų. Leido įlipantiems truputį pastumti ją praėjimu, kol atsidūrė pakankamai arti, kad ištiesusi ranką galėtų paliesti jį. Toliau stovėjo nugarą į sėdynes.

Durys užsidarė. Kūnai susispaudė aplink ją. Vis dėlto Amanda turėjo ganėtinai vietos apsisukti. Ir ji apsisuko. Pusiau. Priešais sėdintį vyrą su paltu stovėjo du žmonės. Nugaromis vienas į kitą. Tarp jų buvo plaštakos atstumas. Paltu vilkintis vyras sumanė

išskėsti kojas. Iš dešinės sėdinti moteris piktai dėbtelejo į kaimyną ir greitai vėl sutelkė dėmesį į nešiojamąjį kompiuterį ant kelių. Vaikinas jam iš kairės žaidė vaizdo žaidimą telefone. Jie ignoravo jį. Arba bandė ignoruoti.

Amanda atrakino mobilųjį, pasirinko pirmą iš anksto nustatytą laikmatį ir, traukiniui pajudėjus, spustelėjo „Pradėti“.

Laikmatis skaičiavo atgalios nuo vienos minutės trylikos sekundžių — vidutinį laiką nuo traukinio durų uždarymo 96-ojoje gatvėje iki jų atidarymo 86-ojoje.

Kai ji dar turėjo darbą, vadovavo senelių slaugos namams, pradėjusi kaip slaugytoja ir pakilusi iki įstaigos vadybininkės pareigų. Tada suprato, kad jeigu nori gerai atlikti darbą, pirmiau turi prisėsti ir parengti planą. Žingsnis po žingsnio. Taip ji baigė vakarines studijas. Taip buvo paaukštinta iki skyriaus vadovės, direktoriaus pavaduotojos ir, galiausiai, iki direktorės. Taip ji planavo ir savo paveikslus ar eskizus, prie kurių sėdėdavo iki vėlumos. Taip planavo ir žmogžudystę, kurią dabar ketino įvykdyti.

Amanda vėl pažvelgė vyro pusėn. Jai nerūpėjo, kad dabar, kai jiedu taip arti, jis gali pastebėti ją iš nugaros pusės ar net iš šono. Juk vis tiek neižiūrėtų jos veido vagono lange, nebent imtų ir atsistotų. Amanda avėjo sportbačius, mūvėjo juodas sportines kelnės ir vilkėjo pūkinį palatą, po kuriuo buvo apsirengusi džemperį su gobtuvu. Pasistengė neatkreipti į save dėmesio.

Traukinio laukė trys sustojimai, atveriantys jai tinkamą progą. Viskas turėjo būti tobulai suderinta. Šūvis sutaps su durų atidarymu. Ją besitaikančią pridengs susispietę kūnai. Paskui ji suriks kartu su kitais, numes ginklą ir lyg paklaikusi išbėgs iš traukinio. Šūvis perpildytame vagone sukels paniką ir priedangos ieškančių keleivių spūstį. Ji būsianti tik viena iš

moterų didelėje bėgančių žmonių minioje, laiptais aukštyn ir tolyn nuo stoties, nulenkusi galvą, tarp daugybės kitų, todėl niekas jos neatpažins. Nei liudininkai, nei apsaugos kameros. Ji pasislėpsianti tobulai, tiesiog akyse.

Artėjo 86-osios gatvės stotis. Laikmatyje liko dešimt sekundžių. Po dešimties sekundžių atsidarys durys.

Amanda nežymiai kryptelėjo galvą į vieną pusę, į kitą, norėdama pamatyti išlipančius. Nenorėjo būti pastebėta. Reikėjo, kad tarp jos ir taikinio būtų vienas kitas žmogus. Regis, tie du tarp jų ketino važiuoti toliau.

Traukinys ėmė lėtinti greitį ir sustojo. Tuzinas keleivių išlipo ir tuzinas įlipo. Šalia Amandos nugara į ją atsistojo dalykinis kostiumu ir lietpalčiu vilkįs vyras, nešinas pusiau suskleistą didžiuliu skėčiu. Durys užsidarė, traukinys pajudėjo, ir ji įjungė antrą laikmatį.

Minutė ir dvidešimt dvi sekundės iki durų atidarymo 79-osios gatvės stotyje. Ilgiausia kelionės trukmė, skaičiuojant vidurkį, nuo vienos iki kitos iš trijų stočių iki Taimso aikštės. Nuo 79-osios ir 72-osios — tik minutė penkiolika, bet 79-ojoje buvo patogesni išėjimai. Skaičiuoti, kiek vidutiniškai užtrunka kelionė nuo 72-osios gatvės stoties iki Taimso aikštės buvo beprasmiška, nes traukinys pakeliui dažnai sumažindavo greitį tam, kad praleistų iš labai judrios stoties vykstančius traukinius.

Amanda buvo parengusi detalų planą.

O dabar atėjo metas.

Laikmatis rodė penkiasdešimt vieną sekundę.

Ji įkvėpė, lėtai iškvėpė ir įkišo ranką į palto kišenę. Suspaudė revolverį. Mūvėjo plonos odos pirštines, bet nenorėdama, kad pirštas užstrigtų gaiduko lankelyje, vis tiek turėjo jį kišti labai švelniai.

Abu keleiviai šalia Amandos toliau stovėjo nusigręžę vienas

nuo kito, palikę tarpą. Ji įžiūrėjo savo taikinio pakaušį, palenktą žemyn, — tai reiškė, kad jis buvo sutelkęs dėmesį į telefoną.

Traukinys sulėtino greitį.

Po penkiolikos sekundžių atsidarys vagono durys.

Po penkiolikos sekundžių ji paspaus gaiduką.

Traukiniui mažinant greitį, bėgiais riedančių ratų ritmas *klakt klakt* sulėtėjo.

Jie išniro iš tunelio. Vagonas staiga nušvito. Ji pažvelgė pro langą. Peronas atrodė sausakimšas. Dalis žmonių jai iš dešinės ėmė brautis pro susispietusius kūnus link durų.

Stipriau nuspaudus stabdžius, sucypė į plieną besitrinantis plienas.

Aštuonios sekundės.

Klakt—klakt.

Ji atsigrėžė į savo taikinį.

Penkios sekundės.

Klakt—klakt.

Giliai įkvėpė. Sulaikė kvėpavimą.

Trys sekundės.

Klakt—klakt.

Amanda ranka palto kišenėje jau lenkė pistoleto gaiduką, bet netikėtai...

Vyras staiga pakėlė galvą. Spoksojo tiesiai į ją.

— Ei, tu, — ištare jis stodamasis.

Amanda bandė traukti pistoletą, tačiau sudvejojo. Jis pamatė ją. Kreipėsi į ją. O tai gali atkreipti dėmesį. Jeigu dabar šautų į jį, žmonės veikiausiai pamatytų. Po to, kai Amanda neteko šeimos, kartais jos niekas neužkalbindavo ir keletą dienų. Bet ko jau ko, o šio žmogaus, Voliso Krouno, ji jokių būdu nenorėjo girdėti. Jo balsas nuskambėjo tarsi ištrūkęs iš ilgo sapno. Traukinio mašinistas stipriai nuspaudė stabdžius, ir Amanda prarado pusiausvyrą.

Akimirką trukusios dvejonės pakako, kad Krounas įgytų pranašumą ir sužlugdytų jos galimybę.

— Padėkite! Policija! Padėkit! — ėmė šaukti jis, atsistojęs ir stvėręs Amandą už atlapų.

Pastumta ji trenkėsi pakaušiu į metalinį strypą.

— Pasitrauk nuo manęs, — tarė ji.

Vyriškio veidas buvo tiesiai priešais Amandos veidą. Ji užuodė nuo jo sklindantį kavos kvapą.

— Padėkite man! — pro sukąstus dantis jis vėl paprašė pagalbos. — Iškvieskite kas nors policiją!

Amandai pavyko išsitraukti pistoletą. Laikė žemai nuleistą, kad jis nepastebėtų.

— Kokios problemos? — šūktelėjo kažkas.

Balsas žemas, valdingas. Vyras. Policininkas. Iš transporto policijos. Buvo girdėti, kad jis artėja prie jų.

Ji nepastebimai įmetė pistoletą į pusiau suskleistą verslininko skėtį gretimais. Šis atsitraukė, bet plačiai išplėtęs akis stebėjo sceną priešais save ir nežinojo, ar jam reikėtų įsikišti, o jei taip, kurią pusę palaikyti.

Amanda visiškai prarado pusiausvyrą, žengtelėjo atatupsta ir pargriuvo. Krounas užvirto ant jos.

Ji pamatė policininką, stovintį tiesiai virš jų, traukiantį Krouną už rankos ir klausiantį, kas čia, velniai griebtų, vyksta.

Krounas paleido ją, bet atsistojęs ištare dar kai ką. Tai, ką Amanda jau buvo girdėjusi jį sakant šimtą kartų. Tačiau dabar šie žodžiai, pertraukę jos netekties ir vienatvės tylą, nuskambėjo kaip seni tuščiaviduriai kaulai.

Ji nepatikėjo tuo, kai išgirdo pirmąkart. Netikėjo ir dabar.

— Nenužudžiau tavo dukros.

2

Ruta

Ruta Gelman susipylė „Pinot Grigio“ likučius į taurę ir akimirksniu pasigailėjo. Kitoje valgomojo stalo pusėje, priešais ją, sėdėjo Skotas; jo taurė penktadienio vakarienės metu jau pusvalandį buvo tuščia. Jis stebėjo ją pilantis vyną ir laikant apverstą butelį tol, kol išvarvės paskutinis lašelis. Tačiau nesiskundė. Nepritariantis žvilgsnis buvo daugiau nei pakanamas.

— Buvo labai sunki diena, — lyg atsiprašydama paaiškino Ruta.

— Viskas gerai, — atsakė jis. — Vis tiek nenorėčiau įkaušti — šįvakar dar laukia žaidimas.

Ruta atkreipė dėmesį į tai, kad jis nepasiteiravo, kaip jai šiandien sekėsi. Taip būdavo kiekvieną penktadienį. Ruta stumtelėjo savo lėkštę į šalį. Ji tik paknebinėjo lašišos, o smidrai liko nepaliesti. Net ruošdama maistą neįsivaizdavo savęs sėdinčios prie stalo ir valgančios. Šįvakar Ruta nenorėjo valgyti. Neturėjo apetito. Jautė tik troškulį. Kai užsimanydavo išgerti, valgyti nenorėdavo. Maistas buvo nesuderinamas. Jis nepadėdavo pasiekti ramybės po penktos taurės. Skotas šįvakar išeis. Jis kiekvieną penktadienio vakarą leisdavo su draugais. Pokeris. Boulingas. Biliardas. O kartais jie neapsimetinėdavo ir nueidavo tiesiai į barą.

— Pokeris? — pasidomėjo ji.

— Taip, — atsakė jis. — Pas Gordoną.

— Kaip jis?

— Niekšelis visą savaitę nesiskyrė su buteliu.

Gordonas buvo vienas seniausių Skoto draugų. Kolega Manhatano teisininkas, kurio gyvenimas byrėjo. Alison, jo žmona, praėjusią savaitę išmetė jį iš namų, radusi telefone kitos moters jam siųstas žinutes. Gordonas buvo užmezgęs romaną ir dabar teko už tai susimokėti.

— O kaip Alison ir jų vaikai? — vėl paklausė Ruta.

— Ji nekalba su juo. Turėtum parašyti jai žinutę ir sužinoti, — patarė Skotas.

— Kad paskui papasakotum Gordonui? Nemanau, kad turėčiau. Mudvi su Alison niekada nebuvome artimos draugės. Jeigu ji pati mane susirastų, būtų kas kita, tačiau šniukštinėti informacijos Gordonui neketinu. Jis — tavo draugas. Nenoriu į tai veltis. Beje, tik nesakyk, kad ten bus ir Džekas.

Jai ištarus Džeko vardą, Skotas pavartė akis.

— Neatrodo, kad būtų. Pastarąjį kartą, kai apie jį girdėjau, jis vis dar atostogavo Atlantik Sityje.

Bent jau tai gerai. Džekas buvo senas Skoto draugas, kuriuo jis negalėjo atsikratyti, bet labiau atrodė, kad nenorėjo. Nepaisant Rutos spaudimo. Jie buvo draugai vidurinės mokyklos laikais, bet kol Skotas kilo, Džekas vis smuko. Narkotikai, azartiniai lošimai, internetinis sukčiavimas. Jei kas nors būdavo bloga ir nelegalu, Džekas būtinai įsiveldavo.

— Ką gi, jei Džeko nebus, tai galbūt grįši namo neapsvaięs, — spėjo Ruta.

Skotas atsiduso, atsistojo ir su lėkšte rankoje nuėjo prie kriauklės. Išplovė ją, įdėjo į indaplovę ir grįžo prie stalo.

— Neišalkusi, a? — paklausė jis.

Šiame klausime slypėjo daugiau, ir ji tai suprato. Jie jau keletą mėnesių bandė pradėti kūdikį. Ruta, būdama trisdešimt devynerių, manė jau nebegalinti atidėlioti. Ji tikrai norėjo vai-

kų. Tačiau, prieš žengdama šį žingsnį, idealiu atveju norėjo užsitikrinti stabilesnę padėtį nekilnojamojo turto įmonėje, kurioje dirbo. Ji nenorėjo priklausyti nuo Skoto ir jo pajamų iš korporacinės teisės.

— Apie kelintą grįši namo? — pasiteiravo Ruta.

— Nelauk, kol grįšiu. Atsižvelgiant į Gordono dabartinę būklę, manyčiau, bus jau vėlu. Jis norės pasigerti ir pamiršti savo problemas bent vienai nakčiai.

Ji linktelėjo galvą. Skotas paėmė jos lėkštę ir iškratė maistą į šiukšlių dėžę. Jis vis dar nepaklausė jos, ar nenutiko kas bloga. Tiesą sakant, šiandien nieko ypatinga ir nenutiko. Paprasčiausias Manhatano nekilnojamojo turto pardavimo agentės patiriamas stresas. Kelionės po miestą, susitikimai su potencialiais pirkėjais ir pastangos parduoti. Konkurencija buvo nuožmi, dėl jos šią savaitę ji prarado vieną klientą. Nieko ypatinga, bet vis tiek skaudu. Jeigu ji būtų pasidalinusi ją slegiančia našta su Skotu, jis būtų jautęs kaltę, išeidamas vakaroti su draugais. Žinoma, jis vis tiek eitų, ir Rutą tai tik dar labiau skaudintų. Santuokoje jie gyveno penkerius metus, bet per tą laiką nelabai kas pasikeitė. Skotas vis tiek duryk per savaitę žaisdavo skvošą, vis tiek kas antrą penktadienį vakarus leisdavo su draugais, tarsi tai būtų paties Dievo įsakyta, tačiau nuo tada, kai prispyrė Rutą nebevartoti kontraceptinių tablečių, šnairuodavo kas kart, kai tik ji atidarydavo vyno butelį.

O atidariusi antrą, ji galėjo tikėtis ryte ant pusryčių stalo, šalia indo su granola, rasti ką tik Skoto spausdintuvo iškeptą lapą su tyrimo, moterų nevaisingumą siejančio su alkoholio vartojimu, aprašymu. Ruta beveik niekada neišeidavo praleisti laiko draugių kompanijoje. Šioje srityje jai nesisekė. Taip buvo nuo tada, kai baigė vidurinę mokyklą. Ji nemokėjo palaikyti draugystės. Visada buvo kažkuo pernelyg užsiėmusi. Turėjo

žmonių, kuriems būtų galėjusi bet kada paskambinti, tačiau neskambino. Leisti senoms draugystėms išblėsti ir neužmegzti naujų buvo klaida. Ji pati tai pripažino. Pažadas paskambinti mokyklos laikų draugams ir susipažinti su naujais žmonėmis reguliariai būdavo lengvabūdiškų Rutos naujamečių pasiryžimų sąrašas. Jos socialinis gyvenimas apsiribojo viena kita taure, retkarčiais po darbo išgeriama su firmos partneriais.

Pirmais jų pažinties metais Skotas dirbo prokuroru apygardos prokuratūroje. Šios pareigos, be abejo, buvo laikinos. Jis norėjo įgyti daugiau patirties baudžiamosios teisės srityje ir grąžinti nors dalį skolos bendruomenei. Šešis paskutinius mėnesius eidamas šias pareigas, jis ne sykį dalyvavo darbo pokalbiuose su teisines paslaugas iš kartos į kartą teikiančių elitinių firmų, kurių padaliniai veikė daugelyje pasaulio šalių, atstovais. Įsidarbino advokatu, atstovaujančiu klientams bylinėjantis teisiniuose procesuose. Šis darbas nebuvo nuo devintos ryto iki penktos vakaro. Iš pradžių Rutos jis netrikdė — juk ir nekilnojamojo turto agentei kartais tenka vykti į susitikimą su klientais vakare. Tačiau, turėdama mintyje Skoto draugus ir socialinį gyvenimą, Ruta susimąstydavo, ar jo planuose ji yra daugiau nei moterėlė, vieną gražią dieną gimdysianti jam vaikus.

Ji paėmė iš šaldytuvo naują vyno butelį, išipylė į taurę ir perėjo į prieškambarį. Atsisėdusi ant minkštos, ištaigingos kušetės, ėmė šokinėti televizijos kanalais. Skotas apkabino ją per pečius, ir Ruta sprandu pajuto jo kvėpavimą. Jo šeriai praslydo jos skruostu, o paskui Skoto švelnios lūpos prisilietė prie jautraus taškelių tiesiai po ausimi. Tada jis apėjo kušetę, prisėdo šalia ir jiedu pasibučiavo.

— Atsiprašau, — pratarė apglėbęs ją.

— Ir aš, — atsakė Ruta.

— Tau nereikia dėl nieko atsiprašyti. Juk nesi šiknė, — jis nusišypsojo ir truputį patylėjo. — Už permainas.

Ruta sukikeno, stvėrė pagalvėlę ir, tariamai įsižeidusi, trenkė jam per galvą.

— Mudviejų santykiuose aš *niekada* nesieltgiau kaip šiknė.

— Žinoma. O gal nori, kad paimčiau vyno taurę ir prisidėčiau prie tavęs? Vieną vakarą galėčiau pasiūsti vaikus velniop.

— Ne, viskas gerai. Aš juk žinau, kad tau jų reikia. Tačiau galėtume ką nors nuveikti ryt, tiesa?

— Nueitume kur nors pavakarieniauti, o paskui pažiūrėtume filmą. Aš vaišinu.

— Tinka. O dabar eik ir smagiai praleisk laiką.

Prieš paleisdamas Rutą ir atsikeldamas nuo kušetės, jis tvirtai ją apkabino.

O ji kaip tik to visada norėjo. Jaustis saugi mylimojo glėbyje. Jos motina ir tėvas išsiskyrė, kai ji buvo septynerių. Ruta nė nenutuokė, kad jos tėvų santuokai galėtų kilti pavojus. Viskas atrodė puiku, bet staiga pasikeitė. Regis, dar ką tik jie visi, vilkėdami vienodomis pižamomis, pakavo dovanas po Kalėdų eglute, o paskui matydavosi su tėčiu jau tik kas antrą savaitgalį. Jos žvilgsnis staiga šoktelėjo prie vestuvinės nuotraukos ant šoninio stalelio. Skotas neša ją ant rankų prie automobilio. Jūdviejų atvaizdą įrėmino konfeti ir švelnaus fokusavimo nublankinti draugų bei giminaičių veidai. Abu atrodė labai laimingi. Nuotrauka buvo apdulkėjusi. Rutą šios dulkės tam tikra prasme guodė. Jie nebebuvo jaunavedžiai, bandantys geriau pažinti vienas kitą ir atspėti, ką kitas iš tiesų galvoja.

Skotas suteikė jai meilę. O dar svarbiau — saugumą, ir ji jautėsi rami.

Kaip tik šiuos jausmus Ruta brangino labiausiai. Tai, kad jų santykiai nebus tik ilgai trunkantys, bet anksčiau ar vėliau

pasmerkti žlugti. Jų santykiai buvo pastovūs. Tvirti. Ant jų vestuvinės nuotraukos buvo nusėdusios dulkės.

— Gerai, keliauju. Myliu tave, — ištarė jis koridoriuje.

— Ir aš tave, — atsakė Ruta.

Jai dingtelėjo mintis pajuokauti: surasti straipsnį apie alkoholio poveikį spermą kokybei, atspausdinti ir padėti jį taip, kad Skotas ryte būtinai rastų. Tačiau persigalvojo. Ji klausėsi, kaip į parketą kaukši koridoriais nueinančio vyro batai, suspragsi spynos užraktas, trumpai suburzgia pro šalį pravažiuojantis automobilis, kol galiausiai rezonuodamos trinkteli uždaromos jų rudakmenio namo laukujės durys.

Ruta nugėrė didelį gurkšnį vyno, pastatė taurę ant stalelio ir nuėjo į virtuvę. Pasilypėjusi ant kėdės, nuo spintelės viršaus nukėlė negilią stačiakampę skardinę ir, pastačiusi ją ant stalviršio, atidarė. Susisuko suktinę, atsistojo prie galinių durų ir pažvelgė pro langą į mažą sodelį. Tiesą sakant, tikru sodu jo negalima pavadinti. Vos šešių ir aštuonių pėdų pievelė, bet jų namo rinkos vertę padidino puse milijono. Prisidegdama suktinę laikė ją lūpomis. Ne, žolės ji nerūkė iš įpročio. Pastarąjį kartą suktinę buvo prisidegusi praėjusį antradienį, vos prieš tris dienas. Ji buvo išėjusi į sodą, kai Skotas jau gulėjo lovoje, stebėti šviesos memorialo „Tribute in Light“ — dviejų šviesos stulpų, prožektoriais nukreiptų į dangų nuo Baterijos parko daugiaaukščio garažo stogo pagerbiant Rugsėjo vienuoliktosios aukas. Kaip daugeliui kitų niujorkiečių, jai šios metinės buvo skaudžios, todėl atrodė būtina kaip nors apmalšinti skausmą.

Kanapės padėjo slopinti nerimą, ir Ruta manė, kad viena suktinė nepakenks. Juolab kad ji nebuvo nėščia. Šiukšlių dėžė vonios kambaryje vis pildėsi neigiamais nėštumo testais. Turėdama daugiau laiko ir pasiturinčių klientų sąrašę, ji galėtų

ramesne širdimi atsidėti šeimos kūrimui. Kartais eidama pro specializuotas parduotuves, skirtas mamoms ir vaikams, pažvelgusi į mažus batukus ir drabužėlius naujagimiams, moteris susijaudindavo ir pajusdavo, kaip kūną užlieja šiluma. Ruta įtraukė dar vieną dūmą. Kanapės buvo pirktos jau seniai, gan švelnaus skonio. Prisiminė savo antrą pasimatymą su Skotu. Jiedu buvo trumpai susitikę viename vakarėlyje. Jį pakvietė vienas iš senų Rutos draugų. Abu užmezgė pokalbį, o atsisveikinant Skotas paprašė jos telefono numerio. Antram nepareigojančiam pasimatymui Skotas pakvietė ją į kitą vakarėlį jo draugo bute Brukline. Jiedu vėl pasikalbėjo, kaip ir galima tikėtis iš antro susitikimo, dar šiek tiek sužinojo vienas apie kitą, o paskui Ruta pamatė virtuvėje keletą žmonių su bongu. Ji taip pat pabandė, bet išsyk pasigailėjo. Nors anksčiau buvo mėginusi pasidaryti suktinę, niekada nebuvo įtraukusi dūmo, todėl ją iškart ištiko kosulio priepuolis. Skotas nusivedė Rutą į terasą ant pastato stogo. Ji vis dar prisiminė to vakaro dangų. Vos keli debesėliai, plonyčiai ir purūs, giliame juodo mėlio dangaus fone ir daugybė, daugiau nei kada buvo regėjusi, žvaigždžių.

— Giliai pakvėpuok, — patarė Skotas.

Ruta keletą kartų įkvėpė, gerklė ir plaučiai liovėsi degę, bet deguonis sukėlė smarkų pykinimą.

— Man atrodo, tuoj vemsiu, — prabilo Ruta. — Atsiprašau, labai atsiprašau. Klaikus pasimatymas.

— Viskas gerai, — ramino Skotas. — Paprastai į pasimatymus su manimi ateinančios merginos palaukia, kol pamatys mane nuogą, ir tik tada apsivemia.

Ruta juokdamasi pajuto, kad ima svaigti galva. Atsišliejo į Skotą ir, norėdama išlaikyti pusiausvyrą, įrėmė delną į jo stambią krūtinę. Jis buvo tvirto sudėjimo, tik pernelyg savikritiškas.

— Esame ant stogo Niujorke, — prabilo Ruta, įdėmiai žiūrėdama jam į akis, — jaučiu, kad mane jau veža, mudu taip arti vienas kito. Nejau nepasakysi man jokios banalios frazės ir nebandysi manęs pabučiuoti?

— Nori išgirsti ką nors banalaus?

— Kuo banaliau, tuo geriau.

— Man atrodo, tavo tėvas vagis, — tarė Skotas, — akivaizdu, kad jis pavogė dalį žvaigždžių ir susagstė jas į tavo akis.

— O Dieve, kaip baaanaaaluuu, — atsakė jam Ruta, ir jiedu ėmė juoktis.

— Gal galėtum priminti, ką tu veiki, kuo dirbi? — paklausė ji.

— Jau pasakojau — esu prokuroras.

— Tokiu atveju turėtum suimti save ar imtis panašių priemonių, nes tai buvo blooogai, — atsakė Ruta, kilstelėdama smakrą ir lėtai užsimerkdama.

— Manau, tavo reikėtų parvežti namo, — pasiūlė Skotas.

Po maždaug pusvalandžio taksi sustojo prie daugiabučio, kuriame gyveno Ruta. Jiedviem išlipus iš automobilio, Skotas nuėjo kartu su ja šaligatviu.

— Nori užėti? — paklausė Ruta.

— Norėčiau, bet ne šiąnakt. Man atrodo, tau reikėtų išgerti kavos.

Ruta prisiminė tąsyk pajutusi nusivylimą. Užteko jai šįkart susimauti, ir Skotas jau nebenorėjo daugiau susitikti.

— Jei neketinai užėti, kodėl išvis važiavai su manimi taksi? — pasiteiravo ji.

Jis palinko arčiau Rutos.

— Norėjau būti tikras, kad saugiai grįši.

Ruta pirmąkart pajuto užplūstant pažįstamus, bet primirštus jausmus. Ramybę ir saugumą.

— Vos už dviejų kvartalų yra ledainė. Ateisi ten ryt, apie pirmą? Vaišinu. Jie turi ledų su rome mirkytomis razinomis.

Ruta sukikeno.

— Atrodo, tikrai norėtum, kad apsivemčiau.

Anos nakties prisiminimui lenkiant jos lūpų kampučius į šypseną, Ruta užgesino suktinę. Kai ateis metas ir Ruta su Skotu turės vaikelį, viskas bus puiku. Kūdikio tėvai visuomet gyvens kartu. Jam neteks patirti to, ką patyrė ji. Skotas ir Ruta jam bus tvirtas užnugaris.

Grįžusi į prieškambarį, pasiėmė vyno butelį ir pamatė, jog TCM* rodo seną filmą. Buvo tik prasidėjęs. Ruta įsitaisė priešais televizorių. Išgėrusi antrą butelį, nuėjo į lovą.

Prabudo tamsoje, pažadinta slogaus sapno. Laikrodis ant miegamojo spintelės rodė be penkiolikos minučių vidurnaktį. Ištiesė kairę ranką atgal. Kitoje lovos pusėje nieko nebuvo. Tik vėsi patalynė. Kratydamą galvą atsisėdo. Laiko tarpas, kai ji, išjungusi televizorių, atėjo į lovą, tarsi skendėjo migloje, bet Ruta vis tiek prisiminė, kad šalia lovos buvo pastačiusi stiklinę su vandeniu. Atsigėrė ir pabandė atsikratyti sapno nuotrupomis. Vos prieš keletą akimirkų ji stovėjo boso kabinete, atleista iš darbo dėl to, kad buvo praradusi svarbų nekilnojamojo turto agentūros klientą, ir dabar neketino grįžti į šį košmarą. O jis lankė Rutą jau ne pirmą kartą.

Ji pagaliau visiškai atsisėdo lovoje ir ištiesė ranką, siekdama telefono. Prie lovos jo nebuvo. Veikiausiai bus palikusi ant kušetės pirmame aukšte. Išgėrė likusį vandenį. Stiklinė neįprastai garsiai trenkėsi į miegamojo spintelę. Ant kietų grindų pažiūro stiklo šukės.

Ruta ištiesė nugarą ir, palietusi naktinio šviestuvo pagrindą, įjungė jį.

* Warner Bros. Discovery, Inc. "priklausantis televizijos kanalas, kurio turinį sudaro amerikietišų kino filmų klasika. (Čia ir toliau — *vert. past.*)

Tuščia stiklinė buvo sveika. Puiku.

Stiklo traškesys po kojomis. Grikšėjimas. Keraminių plytelių paviršiumi sklindančių šukių garsas. Triukšmas sklido iš pirmo aukšto.

Tyla.

Dūžtančio stiklo skambesys.

Tyla.

Stiklo traškėjimas.

Trumpi sprando plaukeliai stojo piestu. Oda perbėgo baimės šiurpuliukai, bet netrukus apačioje pasigirdo kažkas panašaus į balsą.

Skotas.

Sugrįžo girtas, tikriausiai išmetė stiklinę ar lėkštę.

Taip jau yra buvę. Ir ne kartą. Ypač po susitikimų su dykaduoniu draugeliu Džeku. Gal šis jau grįžo iš Atlantik Sičio ir visą vakarą šėrė Skotą koku.

Ruta nubloškė šalin antklodę, susirišo tamsiai rudus plaukus ir ėmė lipti laiptais žemyn, vilkėdama vien naktiniais: berankoviais marškinėliais ir šilkiniais šortais. Laiptų aikštelėje nuspaudė elektros jungiklį ir toliau leidosi į pirmą aukštą.

— Tu mane velniškai išgąsdinai... — dar nenulipusi tarė Ruta.

Virtuvėje buvo tamsu. Šviesa, krintanti nuo laiptų, apšvietė stiklo šukes ant virtuvės grindų. Ruta ištiesė ranką ir apčiuopė jungiklį. Paspaudė jį.

Ant virtuvės grindų buvo daug stiklo šukių. Apsidairiusi pamatė, kad išdaužtas užpakalinių durų langelis. Mažasis, tiesiai virš durų rankenos. Kiti durų stiklai buvo sveiki. Po akimirkos viename iš jų šmėkštelėjo atspindys. Vyras, aukštas, tamsiais drabužiais. Skvarbios mėlynos akys, ilga siaura nosis ir kampuotas veidas išsikišusiais žandikauliais.

Jis stovėjo Rutai už nugaros.

Staiga viena ranka suspaudė jai kaklą, o kita užčiaupė burną, užgniauždama riksmą. Joje kažkas buvo. Kažkas minkšta. Dvokė. Kažkokia cheminė medžiaga.

Ruta susmuko ant grindų. Nebelaikė kojos.

Žvilgsnis apsiblausė, ir tuo metu ji išgirdo balsą. Gilų, švokščiantį, kylantį iš ilgo, stambaus kaklo. Nemalonų ausiai, kimų, keliantį didžiausią šiurpą.

— *O, labas, širdede...*

Ją apgaubė tamsa.

3

Amanda

Manhatano baudžiamųjų bylų teisme, Centro gatvėje, pirmame aukšte, Amanda jau beveik tris valandas laukė atvykstant savo advokato. Prieš dvi savaites ji buvo suimta traukinyje, tačiau šiaip taip pavyko, sumokėjus užstatą, likti laisvėje, nepaisant jai pateiktų kaltinimų dėl asmens persekiojimo ir nepagarbos teismui.

Suolas šalia teismo salės buvo iš negailestingai kieto ažuolo, ir jai greitai įsiskaudo nugara. Į teismo salę nepaliamu srautu ėjo žmonės, kai kurie iš jų po vieną, kiti su artimaisiais, dalis jų išėjo, o dalis — ne. Amanda spėjo, kad tie, kurie neišėjo iš teismo salės su savo apsiverkusiais artimaisiais, buvo iškart išsiųsti į Raikerso salą arba į kaimynystėje esantį Tombso kalėjimą. Ji suprato, jog dar šiandien gali būti tarp tų, kurie bus išgabenti į kalėjimą. Valstybės jai skirta advokatė Gailė Svit tą patį sakė kalbėdama telefonu praėjusią savaitę. Ji dėl Amandos padarysianti viską, ką tik galinti, bet kartu patarė „dėl visa ko pasiimti ir dantų šepetėlį“.

— Ponia Vait? — pasigirdo balsas.

Iš viršaus į ją žvelgė penkiasdešimtmetė moteris ryškia kraujo raudonumo palaidine ir melsvu dalykiniu kostiumėliu. Ilgalaiškė šukuosena, glėbys bylų rankoje ir didelis krepšys, pilnas įkroviklių laidų, rašiklių ir susuktų popieriaus lapų.

Amanda linktelėjo galvą.

— Gailė Svit, — prisistatė moteris.

Jos šnekėjosi maždaug pusvalandį, o paskui Gailė nuėjo pasikalbėti su prokuroru. Grįžo su pasiūlymu. Tokiu, kurio Amanda nenorėjo priimti. Be abejo, pasiūlymas, atsižvelgiant į aplinkybes, buvo geras, o ji neturėjo iš ko daugiau rinktis. Teliško, kad pritartų teisėjas.

Teisėjas buvo šešiasdešimties su trupučiu baltasis, o jo veidas atrodė toks blyškus, lyg padengtas smulkiais pudros milteliais, tarytum kažkas būtų radęs jį senoje komodoje ir, gerai nenukratęs dulkių, visai dienai pasodinęs į teisėjo krėslą.

— Ponia Vait, prieikite, prašau, arčiau, — pakvietė teisėjas.

Amanda priėjo arčiau teisėjo suolo, Gailė neatsiliko nuo jos.

Teisėjas kalbėjo žemu, monotonišku ir visiškai bejausmiu balsu. Jis paklausė, ar Amanda laisva valia sutinkanti su kaltinimo ir gynybos susitarimu ir ar ji pripažįstanti kaltę todėl, kad tikrai yra kalta, o ne dėl kitos priežasties. Ji atsakė teigiamai.

— Šis kaltinimas susijęs su teismo nutartimi, pagal kurią esate kaltinama nepagarba teismui, jei be teisėtos priežasties prisiartinate per penkis šimtus pėdų ir arčiau prie pono Voliso Krouno namų arba jo darbovietės ir per penkiasdešimt pėdų ir arčiau prie jo viešojo vietoje. Jūs pažeidėte šį nuosprendį rugsėjo mėnesio keturioliką dieną ir pripažįstate tai. Apygardos prokuratūra atsiima kaltinimą užpuolimu, vadovaudamasi jūsų priešieškiniu, kuriuo tvirtinate, kad patsai ponas Krounas užpuolė jus metro traukinyje. Anuliuojami abu ieškiniai. Sutinku įpareigoti jus vienus metus dalyvauti probacijos programoje. Jums reikės lankytis pas paskirtąjį probacijos tarnybos darbuotoją ir dalyvauti traumą patyrusių asmenų konsultacijose. Nemanykite, kad teismas abejingas jūsų kančiai, ponია Vait. Jums keturiasdešimt vieni, ir tai tikrai nėra tinkamas metas pradėti kriminalinę karjerą. Liaukitės persekioti poną Krouną. Teisiškai jis nekaltas dėl jūsų dukters nužudymo. Tikiuosi, jūs vykdysite teismo sprendimą, ir patvirtinu susitarimą.

Tai buvo viskas. Amanda su probacijos tarnybos kontaktine informacija išėjo iš teismo pastato. Jai dabar reikės susitarti dėl susitikimo su šios tarnybos darbuotoju ir užsiregistruoti į teismo nutartimi jai paskirtas traumą išgyvenusių žmonių konsultacijas. Ji nesitikėjo šiandien išeiti laisva. Pasigailėjimas. Štai kaip galima pavadinti. Prokuroras ir teisėjas pasigailėjo jos dėl Džesės. Amandos gyvenimo istorija dabar buvo baisios netekties istorija.

Taip buvo ne visada. Anksčiau jos gyvenimas atrodė kitoks — kupinas vilties ir svajonių. Tuomet jai atrodė, kad ji, Luisas ir Džesė gali drauge rašyti savo ateities istoriją.

Džesė mėgo istorijas.

— Papasakok man istoriją, — prašydavo ji, apklostyta lovoje.

Visi vaikai turi savo vakaro ritualą. Džesei tai buvo pažamos rengimasis, vakarinis tualetas, dantų valymas ir Luiso pasakojama istorija. Tačiau svarbiausia jos vakaro ritualo dalis buvo Žybsiaus ieškojimas. Jau prieš pat eidama miegoti, jei Žybsiaus nebūdavo jos lovoje, Džesė sušukdavo: „Kur Žybsius? Kur mano Žybsius?“ ir namie prasidėdavo tikra paieška. Džesei žaislų netrūko. Jos kambarys buvo pilnas pliušinių žaislų ir lėlių, čia stovėjo net žaislinis namelis vis augančiai „Silvanijos šeimynėlės“ kolekcijai. Tačiau pats mylimiausias buvo Žybsius. Mažas pliušinis vieneragis su žibančiu purpuriniu ragu, kyšančiu iš galvos. Jis atrodė pigus, o kadangi jam stigo kamšalo, visada buvo suglebęs. Džesė laimėjo jį vieną vasarą žaidimų automatų parke Konio saloje, kai jai buvo ketveri. Luisui liaupsinant dukrą, laimėjusią prizą, ji paprieštaravo jam.

— Aš nelaimėjau. Žybsius tik norėjo apsigyventi pas mane, — paaiškino ji tądien.

Paprastai Amanda pakviesdavo Luisą, kuris ir sekdamas pasaką prieš miegą, o ji tuo tarpu po vakarienės plaudavo indus

arba prisidėdavo prie Žybsiaus paieškos, nes Džesė be savo mylimo žaislo greta nė bluosto nebūtų sumerkusi. Tačiau vieną vakarą Amanda liko prie jos. Susirangiusi ant grindų Džesės žaislų sandėliuke. Žvelgdama į mergaitę, kurios šviesūs garbanoti plaukai driekėsi per pagalvę, o viena ranka buvo tvirtai apkabinusi savąjį Žybsių.

Ji stebėjo, kaip Luisas prisėda ant lovos krašto ir paima į rankas vieną iš Džesės mėgstamiausių pasakų knygų. Ant viršelio buvo pavaizduota maža mergaitė laivelyje, plaukiančiame per audringą jūrą.

— Šitą? Vėl? — pasiteiravo Luisas.

Džesė pritariamai linktelėjo ir pažvelgė į Žybsių, kuris, jau pajudinus riešą, taip pat linktelėjo.

— Gerai, — sutiko Luisas.

Amanda klausėsi Luiso skaitomos istorijos apie nedidelę ję saloje gyvenusią mergaitę. Ji apščiai turėjo visko, ko tik būtų užsimanusi — įvairiausių vaisių, žuvų ir daržovių, — šeima ją mylėjo ir ją saugojo. Tačiau mergytę labai pakerėjo jūra. Tėvai nenorėjo, kad ji plauktų drauge su žvejais. Sakydavo, kad jūra pavojinga. O vieną naktį, kai tėveliai miegojo, mergaitė įlipo į valtį ir išplaukė. Netrukus jūra įsišėlo ir ėmė blaškyti valtėlę. Be mėnulio šviesos mergytė nežinojo, kurioje pusėje yra jos sala.

— Ji labai išsigando, — skaitė Luisas. — Buvo tamsu ir šalta, o ji susimąstė apie tai, kaip būtų buvę gera, jei būtų paklausiusi savo tėvų ir neišplaukusi valtimi į jūrą.

Amanda prisiminė Džesės akis. Jos buvo didelės, ryškiai mėlynos, apšviestos naktinės lempelės ir įdėmiai sekė kiekvieną Luiso žodį.

— O tada mergaitė netikėtai išvydo šviesą. Krante kažkas buvo uždegęs laužą. Mergaitė ėmė irtis į krantą. Ji irklavo, irklavo iš visų jėgų. Grūmėsi su bangomis, didelėmis lyg kalnai,

kol pagaliau sugrižo atgal į savo salelę, kur šalia laužo stovėjo jos mama ir tėtis. Mergaitė nuo to karto daugiau niekada nebeplaukdavo į jūrą.

— Oho, kokia šiurpi istorija, — tarė Amanda. — Kaip tu jautiesi, Džese?

— Puikiai, — atsakė dukra. — Žybsiukas truputį išsigan-do, bet aš jau žinojau, kad jai viskas bus gerai.

— Labos nakties, Džese. Labos nakties, Žybsiau, — palin-kėjo Amanda, pabučiavo Džesę ir nusekė paskui Luisą į virtuvę.

— Esi neblogas pasakotojas, — pagyrė ji vyrą.

— Ilgai praktikuojusi, — paaiškino jis, atkimšdamas pi-gaus raudonojo vyno butelį. — O judvi abi geros dailininkės.

Luisas kryptelėjo galvą į jos molbertą, ant kurio džiūvo dvi drobės. Viena iš jų buvo Amandos. Jau beveik baigtas paveikslas. Impresionistinis Rytų upės peizažas. Kitas buvo tapytas Džesės. Amandai patiko tapyti, bet dar labiau — stebėti piešiančią Džesę. Mergaitė nuo pat mažens mėgo sukišti putlius pirštukus į aliejinius dažus ir džiugiai kikendama tepti ryškius dažus ant senos drobės.

— Dar viena kita diena, ir paveikslą užbaigsiu. Naujam pristatymui trūksta vos kelių kūrinių, — paaiškino Amanda.

Ji iš tiesų buvo talentinga ir pirmojoje parodoje, surengtoje nedidelėje Soho salėje, net pardavė keletą savo darbų.

— O man vis tiek labiau patinka Džesės, — šypsodamas atsakė Luisas. — Beje, ryt iš ryto išeisiu su ja pasivaikščioti po parką. Planavau susitikti su klientu, bet paskutinę minutę susitikimą atšaukė. Turėsi laiko paveikslui.

Šis vakaras išliko Amandos atmintyje todėl, kad jai buvo taip smagu ir jauku, ji jautė, kaip stipriai myli savo vyrą ir dukrelę. Tačiau nenumanė, jog tai bus paskutinis toks vakaras.

Tą rytą ją pažadino Luiso bučiny. Jau turbūt tūkstantasis. Luisas visada keldavosi anksti ir pusryčiams suvalgydavo apel-

siną. Be išlygų. Amanda užuosdavo citrusinio vaisiaus kvapą nuo jo rankų, o lūpos būdavo dar saldesnės. Luisas buvo užaugęs Meksikos provincijoje. Vaikystėje pakeliui į mokyklą jis nusirašydavo šviežią Navelinos veislės apelsiną tiesiai nuo medžio. Šis įprotis išliko net ir tada, kai jo tėvai persikėlė į Chuarešą. Amanda uošviamis nerūpėjo. Ji nebuvo katalikė, ir jie net nedalyvavo jų vestuvėse. Luisas puoselėjo mintį nusi-vežti Džesę į Kaliforniją susitikti su seneliais, bet pirmiau reikėjo sulaukti vasaros, kai sumažės darbo krūvis skaitmeninių darbo platformų versle.

Jis atnešė jai padėklą su kiaušininiais, skrebučiais ir kava, dar kartą pabučiavo ir pasakė, kad su Džese jau susiruošė į parką — pasivaikščios ir grįš.

Paskutinis bučiny.

Po trijų valandų, kai rankos buvo nutašytos dažais, Amanda paskambino Luisas. Buvo girdėti tik sakinių fragmentai. Jis taip smarkiai kvėpavo, kad vos prakalbėjo.

Prie ežero... Džesė bėgo prieky... ledus... mačiau ją... kalbėjosi su vyru juodais plaukais... paėmė Džesę už rankos... bėgau... aš bėgau... vytis... policija...

Nedelsiant buvo perduotas pranešimas apie vaiko pagrobimą. Niujorko policija veikė greitai. Detektyvai Endrius Farou ir Karena Hernandes, tvirtai spausdami Amandai ranką, ramino panikos ištiktą Luisą. Daugiausia kalbėjo Farou. Tai buvo aukštas, lieknas vyras. Iš tikrųjų, kostiumą jis ne *vilkėjo*, o labiau atrodė įstrigęs jame. Kad ir kaip ten būtų, šis žmogus kalbėjo žemu balsu, o akys bylojo, kad jis supranta, ką patiria Amanda. Farou jau ne kartą yra tekę būti panašiose situacijose, sėdėti su tėvais, išgyvenančiais tą patį ar dar blogiau, ir jis jiems tai pasakė. Jų mažame bute zujo daug policijos pareigūnų, bet tik šiedu detektyvai padėjo Amandai neišprotėti. Farou

pažadėjo jai sugrąžinsias Džesę namo. Jis ir Luisui pažadėjo gražinti Džesę namo.

Jis ištesėjo savo žodžius.

Po trijų dienų.

Baltame karstelyje.

Džesę nužudė, kai jai buvo šešeri. Jos kūnas, nuogas, rastas viename iš Kvinso šiukšlių konteinerių. Balandžio dvidešimt penktą. Tą dieną Amandos gyvenimas visiškai pasikeitė. Kai jiems buvo pranešta, kad Džesę surado, Amanda nepajėgė nė žodžio pratarti. Ji tik raudėjo, o Luisas sėdėjo greta lyg nebylys. Nieko nesakė. Nebandė jos guosti. Neapkabino jos. Kalmino save. Jis nenuleido akių nuo dukros, tik porai sekundžių nusigręžė.

Luisas po savaitės nusižudė. Surado Amandos migdomuosius, išvyko iš namų, nusipirko butelį degtinės. Užsiregistravo motelyje ir jau niekada iš jo neišsiregistravo.

Juos palaidojo kartu. Amanda prie laidotuvių neprisidėjo, nes buvo paguldyta į Greisės aikštės ligoninę ir gydoma raminaisiais. Tuo metu sūnų ir anūkų palaidojo iš Chuareso trumpam atvykę jo tėvai.

Po trijų savaitių Amanda buvo išleista iš ligoninės ir įpareigota dalyvauti programoje. Pirmoje iš daugelio vėliau sekusių ir nebaigtų. Ji bandė. Du skirtingi gedėjimo konsultantai, psichologas ir psichiatras. Dėl vartojamų vaistų ji buvo mieguista, o pokalbiai tik blogino būklę. Amandai jos dukros ir vyro netektys neatrodė kaip traumuojančios gyvenimo *permainos* — jos jai reiškė gyvenimo *pabaigą*.

Abu Amandos tėvai jau buvo mirę, kitų artimųjų neturėjo, todėl guosti ją teko kitiems. Ją lankė bendradarbiai, populiarijantys draugai menininkai, mokyklos laikų draugės. Kai kurie jų tą darė pasikeisdami. Tačiau visada baigdavosi taip

pat. Jie prisėsdavo ant kušetės ir bandydavo kalbėtis, apkabinavo Amandą, kai ji verkdamo, o ilgainiui nutildavo.

Lankytojai nežinojo, ką sakyti. Jie pradėjo dvejoti dėl kiekvieno žodžio, nesuprasdami, ar draugei nors kiek padeda, ar tik jai kenkia. Kai kurie iš jų atvykdavo su maistu, kažkas atnešdavo lazanijos, kažkas — troškinio, o Amandai telikdavo pasišildyti, bet ji to niekada nedarydavo. Ji nustojo atsiliiepti į telefoninius skambučius — jų pačių labui. Tačiau maistas jai vis tiek buvo pristatomas: rudi „Wholefoods“ popieriniai maišeliai arba krepšeliai su vaisiais. Pastarųjų Amanda negalėjo pakęsti. Vos tik juos pristatydavo, apelsinus ji išmesdavo akimirksniu — jų kvapas atverdavo jos širdyje negyjančią žaizdą.

Ūpą jai kartkartėmis pakeldavo vien tik laiškai nuo ilgamečių slaugos namų gyventojų, vyrų ir moterų, kuriais Amanda rūpinosi ir kurie stebėjo jos karjerą iki vadybininkės pareigų. Šie laiškai senovine voratinkline rašysena pradžiugindavo jos širdį, deja, tik trumpam. Laiškai jai tiko, nes galėjo skaityti juos būdama viena. O susirūpinusių draugų skambučiai pernelyg slėgė.

Amanda atsiliiepdavo, tik kai skambindavo Farou, kuris informuodavo apie tyrimo eigą.

Farou ir Hernandes surado vyrą, kurį užfiksavo šalia parko įrengta vaizdo stebėjimo kamera. Jis nuėjo Parko aveniu, vesdamas už rankos mažą mergaitę pirmosiomis minutėmis po Džesės dingimo. Mergaitė vis bandė išsivaduoti. Pareigūnai buvo įsitikinę, kad toji mergaitė — tai Džesė. Tokie patys mėlyni šortai, balti sportbačiai ir marškinėliai su vienaragiu. Juodu įlipo į juodą miesto visureigį vogtais registracijos numeriais, bet Niujorko policija pametė automobilį iš akių, vos tik jis, išvažiavęs iš salos, atsidūrė Bruklina.

Šis vyras atrodė panašus į vieną iš tų, kurie įtraukti į policijos duomenų bazę. Policijai jau žinomas asmuo. Volisas Krounas, trisdešimt trejų. Biržos makleris iš didelės Volstrito firmos, praeityje, būdamas dvidešimt vienų, suimtas už seksualinę prievartą prieš trylikametę. Jį gynė turtingų tėvų pasamdytas patyręs advokatas, todėl jam, mainais į kaltės pripažinimą, pavyko atsipirkti bauda ir lygtiniu laisvės atėmimu už alkoholio pirkimą nepilnamečiui. Būdamas dvidešimt penkerių jis disponavo nepadoraus turinio vaikų nuotraukomis. Dar viena bauda, dar vienas lygtinis teistumas, bet šįkart jis jau buvo įtrauktas į seksualinių nusikaltėlių registrą. Kitomis aplinkybėmis tai būtų reiškę prarastą darbą, tačiau tik ne šiuo atveju, kai kompanija priklauso tėvui.

Kai kurie žmonės, turtingi ir įtakingi, taip ir nesulaukia deramo atpildo už savo nusikaltimus, kitaip nei eiliniai žmonės. Farou Amandai pasakė, kad Volisas Krounas yra jų akiratyje. Prieš kelerius metus, iki pagrobiant Džesę, jis buvo suimtas ir apklaustas dėl kitos mažametės, devynerių metų mergaitės, nužudymo. Farou tyrė šį nusikaltimą ir surinko pakankamai įkalčių prieš Volisą Krouną. Endrius dažnai ir atvirai dalindavosi su Amanda savo nuomone, kai užsukdavo pažiūrėti, kaip ji laikosi, ir papasakoti jai apie tyrimo eigą. Krounas buvo vienas pavojingiausių seksualinių nusikaltėlių, su kuriais Farou buvo tekę susidurti.

— Norite tikėkite, norite — ne, bet tie, kurie išaiškinami anksti, tačiau paleidžiami, tampa pavojingiausi. Krounas jau buvo sulaikytas kaltinant jį išprievartavimu ir disponavimu draudžiamo turinio nuotraukomis. Nutvertas dukart. Jis žinojo, kad kitą sykį jau nepavyks išsisukti, nors ir kiek advokatų tėvas jam pasamdytų. Todėl jis pasirūpino, kad nebūtų jokių liudininkų. Todėl mums nepavyko rasti Emilijos gyvos.

— Emilijos? Ar tai tos devynmetės vardas? — pasiteiravo Amanda.

Farou linktelėjo galvą.

— Taip, Emilija. Drajer. Jos tėvas buvo Krounų šeimos draugas. Voliso Krouno tėvas turėjo didelį namą Parko aveniu, ir Drajeriai kartkartėmis ten viešėdavo. Mažajai Emilijai labai patiko maudytis jų rezidencijos pusrūsyje įrengtame baseine. Girdėjau, kad Volisas Krounas buvo labai draugiškas mergaitei. Pernelyg draugiškas. Jis plaukiodavo drauge su ja, skaitydavo jai, jie žaisdavo slėpynių. Pasak Emilijos tėvo, Volisas Krounas buvo jai tartum dėdė. Drajeris nežinojo, kad Volisas — seksualinis nusikaltėlis. O mes žinojome. Mergaitei dingus, Krounas, atsižvelgiant į jo istoriją, iškart tapo įtariamuoju.

Policijos detektyvas, sėdėdamas ant Amandos kušetės, gurkstelėjo kavos, palinko į priekį ir pažvelgė į grindis.

— Tačiau išskyrus, kad jie buvo pažįstami, kitų įrodymų neturėjome.

— Minėjote, jog ji buvo nužudyta.

— Mes suėmėme Krouną ir kaip reikiant paspaudėme, deja, to neužteko. Žinau, kad mergaitę nužudė jis. Įžvelgiau jo akyse. Jis nepasikeitė. Tokie siaubūnai nesikeičia, tik pasistengia, kad jų nepričiuptų. Jie nepalieka savo aukų gyvų. Vėliau radome Emilijos kūną konteineryje.

Amanda nusikeikė, atsistojo ir ėmė vaikštinėti po kambarį.

— Vis dėlto Džesės atvejis kitoks negu Emilijos. Juk jūs turite vaizdo stebėjimo kameros įrašą. Šįkart galite jį pričiupti.

— Tiesa, ir tikiuosi, kad to pakaks.

Tai buvo pirmas kartas, kai jie prieš Krouną turėjo tvirtą įrodymą. Vaizdo įrašą. Atliko kratą jo bute, darbo kabinete, jo vasarnamyje Aspene. Tiesa, neturėjo jokių daiktinių įkalčių, siejančių jį su Džese, nerado nė automobilio, užfiksuoto vaiz-

do kamera. Vis dėlto jie buvo visiškai tikri, kad vaizdo įrašę matyti jis, todėl Volisą suėmė ir pateikė jam kaltinimą.

Trisdešimt penkias dienas atrodė, jog teisingumas, kurio taip tikėjosi Amanda ir Luisas, laimės. Bet paskutinę dieną Krouno advokatams pavyko atmesti kaltinimą ikiteisminėje fazėje. Todėl buvo apsieita be prisiekusiųjų, užteko teisėjo. Apygardos prokuroro asistentui teko grumtis su rinktine Vols-trito advokatų armija, kuri tvirtino, esą vaizdo įrašas nėra pakankamai aiškus, o ir pats Krounas pateikė savo tėvo alibi jo naudai. Po svarstymo Farou nebeskambino Amandai, o atvyko susitikti asmeniškai.

Jie sėdėjo jos bute ir kartu verkė — dėl Džesės ir Luiso.

Tai buvo paskutinės Amandos ašaros.

— Ką darysime toliau? — paklausė ji.

— Nelieka nieko kito, kaip tik laukti, kada jis nusižiūrės dar vieną vaiką, — atsakė Farou.

— Bet juk jūs negalite jo sekti dvidešimt keturias valandas septynias dienas per savaitę, — tarė ji.

— Ne, negaliu. Niekas negali. Tačiau esu tikras, kad jis ir vėl tai darys. Ir šįkart mes jam jokių būdu neleisime išsisukti, — paaiškino Farou.

— Aš stebėsiu jį, — atsakė Amanda. — Neleisiu, kad taip atsitiktų dar vienam vaikui.

— Amanda, nemanau, jog tai gera mintis, — paprieštaravo Farou.

Ji patikino, kad neleis Krounui jos pamatyti. Stebės jį iš tolo. Taip Amanda sekė Volisą Krouną ištisus mėnesius. Kaupė informaciją apie jį. Fotografijas, straipsnius žiniasklaidoje, pastebėjimus apie jo dienotvarkę, atliekų turinį, socialinį gyvenimą, darbą...

Nors informaciją Amanda rinko pašėlusiu tempu, seklės įgūdžių visiškai neturėjo. Bent jau iš pradžių. Krounas keletą

kartų ją pastebėjo ir pranešė policijai. Farou pavyko sušvelninti situaciją, bet Krounas po kiek laiko kreipėsi su prašymu apriboti jos galimybę fiziškai artintis prie jo, ir šis jo prašymas akimirksniu buvo patenkintas. Amanda neturėjo pinigų advokatui. Tačiau tapo išmintingesnė. Ji skaitė apie sekimą viską, ką tik galėjo rasti, valandų valandas žiūrėjo „YouTube“ vaizdo įrašus, todėl, regis, galėjo sekti Krouną didžiąją dienos dalį ir likti nepastebėta. Atmintinai žinojo jo kasdienybę. Kruopščiai planavo sekimo veiksmus, užsirašinėjo, darė pažangą. Lygiai taip pat, kaip planavo visus svarbiausius savo gyvenimo tikslus. Žinojo, ko nori, ir ėmėsi veiksmų, kad jai pavyktų.

Jo kelionės į darbą, vietas, kuriose jis valgydavo, sporto klubas, susitikimai, polinkis į jaunas merginas. Apie tai Amanda telefonu informuodavo Farou. Ji atidžiai viską dėmėjosi. Stebėdavo kiekvieną merginą, akivaizdžiai per jauną tam, kad vėlų vakarą leistųsi kažkur viena, įeidavusią į namą, kuriame gyveno Krounas, ir laukdavusią vestibulyje. Šis kartkartėmis išeidavo su jomis į vietinį itališko maisto restoraną arba į barą, o paskui grįždavo atgal. Tokiais atvejais dažniausiai parsivesdavo jas į savo apartamentą. Jeigu Krounas kartais nebūtų išėjęs kur nors pavakaroti, Amanda nebūtų sužinojusi, kad viešnią jis parsivedė namo. Galimybės pažvelgti pro jo langą ji neturėjo. O juk kuri nors iš tų merginų galėjo užlipti pas jį ir jau nenusileisti.

Amanda negrįžo į darbą. Iš pradžių slaugos namų vadovai ją užjautė, tačiau ėjo mėnesiai ir užuojauta seko. Amanda atleido su nedidele išeitine kompensacija. Virtuvės spintelės stalčiuje kaupėsi neatplėšti vokai su sąskaitomis ir priminimais apie įsiskolinimą už buto nuomą. Jai terūpėjo viena. Apsaugoti kieno nors šeimą nuo to, ką teko išgyventi jai, ir įvykdyti teisingumą už jos mergytę.

O vieną vėlų rugpjūčio vakarą, jai sėdint „Volvo“ kitoje gatvės pusėje priešais namą, kuriame buvo Krouno apartamentas, ir stebint jį, išeinantį susikibusį rankomis su tamsiaplauke azijiete, pasigirdo barbenimas į šoninį stiklą.

Farou. Atsisėdo į keleivio sėdynę. Lipdamas į vidų, šiek tiek užtruko. Iš lėto pasilenkė per juosmenį, įkėlė vieną koją, paskui dar labiau susilenkė, įkėlė kitą koją. Niurnėjimas išdavė, kad pastarąjį veiksmą jis atliko sukandęs dantis.

— Kaip jūsų nugara? — pasidomėjo Amanda.

— O kaip jums atrodo? Mano nugara — niekis, bet ką tik paskambino bičiulis iš nuovados. Sakė, jiems pranešė apie tai, kad esate priešais namą, nepaisydama jums skirtų suvaržymų. Vietos policijos puskarininkis — geras vyrukas, todėl paskambino man. Noriu, kad važiuotumėte namo, Amanda. Apgailėstauju. Jaučiu, jog tai aš pastūmėjau jus taip elgtis ir buvau neteisus. Suklydau. Neeikvokite savo gyvenimo dėl to niekšo.

Amanda prisidėgė cigaretę ir šiek tiek pravėrė langą.

— Gyvenimo aš jau ir taip neturiu. Man nerūpi, tegul mane sodina. Išėisiu ir vėl grįšiu prie to paties.

— Nenorėjau jums to sakyti, — atsiduso Farou, — tačiau šią savaitę jie įšaldė Džesės bylą.

— Kaip tai įšaldė? Tai reiškia, kad sustabdė tyrimą?

— Labai panašiai. Kitų įtariamųjų nėra, kaip ir naujų įkalčių prieš Krouną. Jo advokatai ėmė spausti komisarą, o tas — mano vadą, kuris man liepė nutraukti bylą. Jis išvengs bausmės už šį nusikaltimą, Amanda. Be to, yra per daug gudrus, kad rizikuotų, kai viskas dar šviežia. Vienintelis dalykas, ką dabar galime padaryti — tai pamiršti.

— Pamiršti? Jis nužudė mano dukrą!

— Galbūt ir daugiau, deja, už tai į kalėjimą nesės. Jums teks su tuo susitaikyti.

— Žinote, toji mergaitė, su kuria jis išėjo šįvakar, gali būti nepilnametė, bet dirba palydove.

— Taip, viešosios tvarkos skyrius tai gerai žino. Todėl vyksta kur kas didesnė operacija. Siekiama išgelbėti šimtus jaunų merginų ir sunaikinti visą tinklą. Jie neketina pakenkti operacijai tik dėl to, kad galėtų pateikti Krounui kaltinimus sąvadaviu, o draugiškai nusiteikęs teisėjas pagrūmotų pirštuku, nepaisydamas jau trečio kaltinimo. Keliuokite namo.

Tą vakarą Amanda sutiko atsitraukti ir daugiau čia nebe grįžti. Ji taip pat ketino išvykti iš miesto paatostogauti. Išvalyti galvą. Štai tuomet ji tamsiajame internete nusipirko pistoletą ir išvažiavo į mišką šiauriau pasimokyti juo naudotis.

Jeigu įstatymas nenorėjo priversti Krouną sumokėti, Amanda turėjo tik vieną pasirinkimą. Ji tai suprato kuo aiškiausiai. Ji ketino jį nužudyti. Arba nusižudyti. Geriau būtų, kad pirmiau žūtų jis. O planui realizuoti geriausiai tiko metro traukinys. Nepavyko.

Dabar, stovėdama ant šaligatvio Centro gatvėje, tik išėjusi po pastarosios apklausos teisme, Amanda nunarino galvą. Suprato, kad sistemos neįveiks. Ji negali artintis prie mergytės žudiko tiek, kad galėtų jį pribaugti.

Amanda kelias valandas vaikštinėjo šaltyje, jausdama, kaip vėjas kandžioja jai skruostus. Leido sau paprasčiausiai klajoti namų kryptimi. Priėjusi „7-Eleven“ kitoje gatvės pusėje priešais namą, kuriame ji gyveno, nusipirko degtinės, o užsukusi į CVS greta, papildė receptinių migdomųjų atsargas. Saulė nusileido, vakarėjo. Netrukus baigsis diena.

Amanda tenorėjo, kad liautųsi jos sielvartas.

Įėjusi į savo namo vestibulį, išėmė iš pašto dėžutės jos turinį — labiau iš įpročio, o ne dėl kitos priežasties. Pasikišo pašto korespondenciją po ranka ir užlipo laiptais į savo tuščią

butą. Numetė nešulį ant stalo, pripildė taurę — perpus degtinės ir tiek pat „Pepsi“, o visas migdomųjų tabletes iš buteliuko išpylė ant spintelės paviršiaus maistui ruošti. Įsidėjo porą tablečių į burną ir nurijo. Norint išgerti visas tabletes, jai teks vienu metu gerti daugiau kaip po dvi. Antraip jos gerklė nepajėgs priimti. Amanda niekada nesisėkė ryti tablečių. Jei tebeturėtų pistoletą, problemos nebūtų.

Ji tingiai žvilgtelėjo į pašto korespondenciją. Pluošto viršuje gulėjo laiškas su teisinių paslaugų firmos logotipu. Jei buto savininkas nusprendė ją iškeldinti, jam nereikės kviesti jos į teismą. Galbūt pavyks išgerti visas tabletes — tuomet jau visam laikui išvyks iš buto, apsiausta lavonmaišiu.

Amanda atplėšė voką ir ėmė skaityti.

Laiškas buvo ne nuo savininko.

Popieriaus lapas iškrito jai iš rankų ir sūpuodamasis nusileido prie kojų. Amanda primynė jį koja, grįžo prie spintelės ir, subraukusi tabletes į saują, ėmė jas pilti atgal į buteliuką.

Paėmusi taurę su gėrimu, atsisėdo priešais nešiojamąjį kompiuterį. Pirmiausia pamatė elektroninį laišką, informuojantį apie naują straipsnį žiniasklaidoje, kuriame minimas Krounas. Norėdama neatsilikti nuo policijos vykdomo tyrimo, Amanda buvo pasirinkusi gauti pranešimus, vos tik pasirodo informacija apie šį žmogų. Spustelėjo nuorodą — tai buvo pranešimas žiniasklaidai apie tai, kad šiandien ji pripažino savo kaltę, todėl jos byla išnagrinėta supaprastinta tvarka. Pakratė galvą, paskui prisijungė prie savo banko sąskaitos.

Keturi šimtai dvylika dolerių.

Tai viskas, kas jai liko. Luisas nebuvo apsidraudęs gyvybės.

Amanda nebeturėjo nieko. Nei šeimos. Nei teisingumo. Nei darbo. Jai tik reikėjo šiek tiek laiko.

Gyvą ją laikė du dalykai.

Ji nenorėjo, kad jai tekusius išgyvenimus patirtų dar kuri nors motina. Ne, šis velnio išpera daugiau neturi sudraskyti nė vienos šeimos. Ir dar ją palaikė gyvą neapykanta. Užplūdusi nauja banga, sukelta Voliso Krouno advokatų laiško.

Jis informavo apie teikiamą teisminį ieškinį dėl patirto persekiojimo. Krouno advokatai siekė priteisti savo klientui penkis šimtus tūkstančių dolerių už jo patirtą žalą. Teikia ieškinį. Už tai, kad — tik pagalvokite — *ji jam* padarė žalą ir sukėlė emocinę traumą. Amandos širdis kone plyšo. Norėjo verkti, bet negalėjo. Ji jau nepajėgė verkti. Viskas buvo užgniaužta viduje. Užuot pravirkusi, pratrūko juoktis, o jos juokas labiau priminė lojimą. Jei nebūtų buvę taip liūdna, tikrai būtų juokinga.

Tačiau juokinga nebuvo. Ne, Amanda jokių būdu negalėjo leisti jam pagrobti naujos aukos.

Ji atsistojo ir perėjo į Džesės kambarį. Čia viskas buvo lygiai taip pat, kaip tą paskutinį vakarą, kai Luisas joms abiem sekė pasaką. Amanda paėmė Žybsių ir paguldė jį ant lovos.

Luiso tėvai, laidodami Džesę ir Luisą, nesusiprato paguldyti į anūkės karstą ir Žybsiaus, todėl Amanda, sužinojusi tai, keletą dienų jautėsi taip blogai, kad nerado sau vietos. Kamavo mintis apie nužudytą jos vaikelį, be mylimo žaislo negalintį išsėti ir po mirties.

Kur Žybsius?

Kur Žybsius?

Ji vėl paėmė Žybsių į rankas ir stipriai suspaudė. Nuo jo sklido kvapas, primenantis Džesę. Tai ją sugrąžino į geresnius laikus, tačiau net prisiminimai apie laimingas dienas kartu su dukrele dabar buvo persmelkti netekties. Tai atrodė nepakeliama.

Vis dėlto turėjo būti kažkoks būdas nužudyti Volisą Krouną. Ji būtinai ras, kaip tą padaryti.